

ναίων αΐτινες, ἀπὸ γενετῆς οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐνίψαντο!

Καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ, καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μικρὸν τὰ σύννεφα καὶ ἐγένετο αἰθρία καὶ ἐγένετο νύξ καὶ ἦσαν τὰ πάντα λίαν κακὰ καὶ ψυχρά!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ὁ κύριος Κοπρώνυμος ὁ Ναπολεοντιδῆς
στέμμα καὶ θρόνον ἄρχισε ὁ φίλος νὰ γυρεύῃ·
ἀλλὰ καλὰ τὴν ἔπαθε καὶ τοῦτος ὁ κασιδίης,
καὶ τὴν μέσ' στῆ φυλακὴ γλενιᾶ καὶ βασιλεύει.
Πορφύρα, ἔ; αὐτάρχαι, ἔ; . . γιὰ βασιλιάς δὲν κάνεις,
καὶ ἴσως μέσ' στῆς φυλακῆς τ' Ἀνάκτορα πεθάνης

Κι' ἡ Εὐγενία ἡ γνωστὴ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι,
κι' αὐτὴ γιὰ θρόνον ἔβρίσκει καταφαρμακωμένη,
χωρὶς τιμαὶς βασιλικαῖς ἀδύνατον νὰ ζήσῃ,
σὲ πρόστυχο νοικοκυριὸ δὲν εἶναι μαθημένη.
'Αλλὰ κι' ἡ εὐγενεὶα τῆς θαρρῶ πῶς θὰ τὴν πάθῃ,
καὶ τὰ καλὰ τῆς φυλακῆς ὀργήγορα θὰ μάθῃ.

Γεῖά σου, Γαλλία ξακουστή! . . 'στὰ νύχια σου ὀρθώσου,
νὰ μὴ σὲ καθβαλίσουν οἱ τόσοι βασιληάδες.
Ξεκούμισέ τους γρήγορα ἀπὸ τὸ ἔδαφός σου,
καθὼς ξεκούμισες μὲ μιὰ καὶ τοὺς φλαροπαπάδες.
'Ας πᾶν ἄλλου βασιλεία καὶ θρόνους νὰ γυρέψουν,
ἄλλοιῶς, ἂν σὲ ζαλίζουσε, 'στὴ φυλακὴ ἄς ρέψουν.

Χωρὶς παππάδες ἀπ' τὴ μιὰ καὶ θρόνους ἀπ' τὴν ἄλλη,
τὸ νέο σου πολίτευμα ἀπειράκτο θὰ ζῇ,
καὶ στῆς Εὐρώπης τὰ στραβά θὰ φαίνεσαι μεγάλη,
καὶ δίχως τὸν Γαμβέτα σου καὶ δίχως τὸν Σανζῦ.
Εἰς Κοπρώνυμους Πρίγκηπας κι' εἰς ἄλλους ξεκουμπίδια,
ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ νὰ βρεθῆς καὶ πάλι εἰς τὰ ἴδια.

Αὐτὸς ὁ Ἰερώνυμος κι' ἡ φίλη Εὐγενία
ἄς πᾶνε εἰς τὸ διάβολο μὲ ὅλη τὴν τιμὴ τους.
ἄς γιαιτρευθοῦνε ἀπ' αὐτὴ τοῦ θρόνου τὴ μανίκα,
κι' ἄλλη δουλειὰ ἄς πιάσουνε νὰ βγάξουν τὸ ψωμί τους.
'Ας πᾶνε μὲ τὸν Ἀραμπῆ ἐκεῖ 'στὴν Κεϋλάνη,
ὅλοι ἐκεῖ νὰ σμιζοῦνε τῆς γῆς οἱ τζαρλατάνοι.

'Αφήνετέ μας ἀνοικτὸ κι' ἐλεύθερο ἀέρα,
χρυσὸ Ἀθερινόπουλοι, Δέ-Κάστροι καὶ Βουρβόνοι.
'Αλλὰ γιὰ ὄνομα θεοῦ μὴ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἀπὸ τὰ χέρια μας κανεῖς σας δὲν γλυτόνει.
Μὲ Φασουλίδες Πρίγκηπες ἐγέμισ' ἡ Ἀθῆνα
καὶ διαδόχους ἔχουμε σωστὴ μισὴ ντουζίνα. ,

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

'Ερώτησον, σὲ παρακαλῶ, τὸν εἰσηγητὴν τῆς ὄντως
μετὰ πολλοῦ ἀττικού ἄλατος γεγραμμένης ἐκθέσεως τῆς

— Ὁ Μηνῆς εἶναι ὑψηλὸς, ξανθὸς, μὲ λεπτὸν μύστακα,
μικροὺς ὀρθαλομύς, παχέα κόκκινα χεῖλη καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ
θαλάσιος ἀήρ τὸν ἔκαμε κατκόκκινον.

— Καλά.

Καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε
γράψῃ τὸ ἐξῆς ὑστερόγραφον.

« Γ. Γ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, οὗς σᾶς
παραγγέλλω νὰ συλλάβητε, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Πολιτείας
τοῦ Ἀγ. Μάρκου, εἶναι ταῦτα: ὁ μὲν Μηνῆς εἶναι ὑψηλὸς τὸ
ἀνάστημα, ξανθὸς, μὲ μικροὺς ὀφθαλομύς, λεπτὸν μύστακα,
ἐρυθρὰ παχέα χεῖλη, καὶ ὄλον ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον . . . »

— Τώρα εἶπέ μοι, εἶπεν ὁ Σανοῦτος πρὸς τὸν Καρτά-
την, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μούχρα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ
δὲν ἐνθυμῆσαι τὰ τοῦ Βενδίκην.

— Ὅχι δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτης,
ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν Βενδίκην.

— Ἄς εἶναι εἶπέ.

— Ἀλλὰ διατί μοὶ ὀμιλεῖτε οὕτως; εἶπεν ὁ Καρτάτης·
μήπως μὲ ὑποπτέετε ὅτι σᾶς κρύπτω τὴν ἀλήθειαν;

— Ὅχι, καυμένη· ἐλησμόνησα. Ἐχω πολλὰ σκοτοῦρες.
'Αλλ' εἶπέ μοι γρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ Μού-
χρα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀφεντιά σας τὸν γνωρίζει
καλλίτερον ἐμοῦ.

— Δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Εἶναι τόσα ἔτη ἀφότου

δὲν τὸν εἶδα· εἶπε ὁ Σανοῦτος μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἔπειτα
μετὰ τόσα ἔτη θὰ μετεβλήθῃ πολύ.

Ὁ Καρτάτης ὑπηγόρευσε, καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε
εἰς τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς του τὰ ἐξῆς.

« . . . Ὁ δὲ ἕτερος ὁ φέρων τὸ ὄνομα Βενδίκης, εἶναι
μέτριος τὸ ἀνάστημα, μελαχροινὸς, ἡ τρίχες τῆς κόμης του
ἤρχισαν νὰ λευκαίνονται, καὶ φέρει βαθὺν πώγωνα, ἂν δὲν
τὸν ἐξύρισε. Εἶναι ἀφελῆς, ἀγροικὸς, σοβαρὸς καὶ ἔχει ἴδιον
ἦθος, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸν εὐγνώριστον καὶ μεταξὺ μυριῶν.
'Ἐχει ἔντονον καὶ βαρὺν τόνον ἀπαγγελίας ἂν καὶ σπανίως
ὀμιλῇ. Εἶναι λίαν ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος καὶ φαίνεται ὡς
'Εβραῖος ἀργυραμοιβὸς χρεωκοπήσας, ὅπερ σπάνιον, καὶ διὰ
τοῦτο ἐκπληκτικόν, ἢ ὡς βρυκόλαξ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ τά-
φου διὰ νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, ἧς, ὡς φαίνεται, ἀπώλεσε
τὰ ἔχνη ».

Καὶ ἐνταῦθα ὁ Σανοῦτος ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὑπαγε τώρα, εἶπεν πρὸς τὸν Καρτάτην.

Ὁ Καρτάτης ἀνεχώρησεν ἤδη λίαν δρομαίως. Διότι
διελογίζετο ὅτι εἶχε καὶ ἄλλον κύριον.

— Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος, ἂν ἔφθασεν ὁ γραμματοκο-
μιστὴς τῆς Κανκιλίας, εἶπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ὑπήκουσε καὶ ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνεφανίσθη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.